Sám, unaven sladkou resignací, která se dostavuje po dlouhých a namáhavých cestách, stoupal jsem prostředkem neosvětlené silnice za poslední domky Velké Bíteše. Vlevo ve stráni se kolébal ve tmě kužel lampy, nepříjemně osvětlující kůlnu nějakého lomu. Kupodivu se mi v tom ponurém koutě nevybavili fotografie Mrázkových zločinů, ani postava ležící napříč příkopu trnavské silnice s příšernou hlavou, obklopena hloučkem bledých zvědavců.
Miloš odjížděl už z Malacek. Lístek na dráhu si koupil alespoň za zbývající dvacet jedna korun, šedesát haléřů, mně zbylo na špekáčky a jedno pivo. Několik kroků nahoře houstla tma v trnkovém křoví. V polospánku jsem se zabalil do celty a v mžiku usnul s nedořešenou úvahou o tom tragickém zvonění cepínů.
Od Popradského hotelu se šplhá nenápadná stezka nahoru k Ledovému plesu. Již nedaleko za Štrbou upoutají pohled bílé ledové skvrny, zdobící chladné lysiny vysokohorských obrů. Cesta vzhůru škodolibě uniká mezi pitoreskními borovicemi a tmavé mezery mezi kameny číhají na neopatrný krok vášnivců, kteří mohou oči nechat tam nahoře a nemyslí na polorozpadlé plátěnky ani tenký spací pytel. Popradské pleso už sedí na dně ohromného kotle jako tmavá loužička po dešti. Vpravo, v kamenité strži se naklání deska loňského sněhu. Tady jsme poprvé odložili torny, pot nám na zádech rychle stydnul. Miloš si musel jít na ten sníh sáhnout. Vypadal na tom prostěradle jako mravenec.
Pod Ledovým plesem šumí v ozvěně stružka vody a brzo mizí pod kameny. Z borovic zbyli jen směšní pokroucení trpaslíci. Do jezera se sklání veliký bílý svah. Ačkoliv tu nebylo nic abnormálního, nanejvýš Miloš a já, poskakovali jsme v tom okoralém sněhu jako smyslů zbavení: Hele, ty pláštěnky od asfaltu a od Berounky, hele ten černý ešus a kytara - to čumíš - kytaro!
Jako by se setkaly dva světy. Až sem jsme donesli ve spacáku zbyteček listí z Řevničovských lesů. Až tady nahoře, nad dvěma tisíci metry zahoří dnes fantastický, malý ohýnek, směšný v té kamenité spoustě a dva blázni budou poslouchat svoje hlasy, propadající se od té blízké, ocelové, posypané oblohy tam dolů, přes náměsíčné stíny, až k té loužičce plesa. Miloš vynesl ze dna až sem kůl pro stan. Nedaleko nad námi nocovali horolezci. Udiveně si prohlíželi naši ničemnou výstroj. V těchto úctyhodných výškách se jistě sluší použít teplého prádla a spacích pytlů, vařiče a pohorek. Ukázali nám bivak - velký otvor pod balvanem, poněkud zastavěný kameny. Podobných útulků zde bylo víc. S obdivem jsme si dokreslovali nevyholené horaly, kteří v nich nad plápolající hromádkou stékajícího vosku pozorují zmenšeným otvorem sněhovou vánici. Vodu, samozřejmě pitnou, bylo slyšet pod návalem balvanů, které se často při neopatrném došlápnutí s klapnutím zhouply. Paběrkovali jsme ve zbytcích kosodřeviny a po přiložení třísek z kolíků se vznesl do kosmického prostoru bleďounce modrý kouř. Masív Velké Zlobivé pomalu zatahoval svým stínem celou tu ohromnou kotlinu, až nakonec olemoval i kostrbaté okraje celého kráteru. Drnkal a zpíval jsem na tom balvanu, dokud mne chlad neprostoupil. Hlava se mi zatočila v tom nočním amfiteátru. Dříve než jsem se dovlekl v sešité dece pod balvan, oblékl jsem i pláštěnku a nohy zavázal do pytle od kytary.
Pozdě ráno, dokonce zahřátý v tom igelitu, jsem se v pytli zaposlouchal do překvapujícího cinkání. Vylezli jsme z bivaku a oslepeni sluncem mžourali za zvukem – horolezci. Jako mušky seděli přilepeni ve stěně té nejčernější hory. Dračí pleso nás lákalo. Lezli jsme nazdařbůh tím směrem a z bočního svalu si nás docela důvěřivě prohlížela skupina kamzíků. Vzdali jsme se asi po hodině drápání, protože sedlo na obzoru se vůbec nepřiblížilo. S otlučenými kotníky jsme se loučili s tím obřím chrámem a sestupovali opět mezi normální lidi. Jako zdřevěnělí jsme o dva dny později zírali na titulek: Při výstupu na masív Velké Zlobivé zahynuli organizovaní horolezci...

První ranní náklaďák roztřásl svah pod silnicí. Štěstí mi přálo a tak jsem ve chvilce klímal vedle šoféra, který měl sice chuť do hovoru, ale hlava s těžkými víčky mi padala málem až do klína.